

Հովհաննես Հովհաննիսյան

Հատիկ

Լույսը բացվում է. շուտ արտը գընամ.

Պատում սուր խոփով ես կուրծքը հողի.

Իմ սիրո՛ւն հատիկ, քեզ նորան պահ տամ

Մինչև օրերը ամուսն արևի:

Թաղեմ քեզ, հատիկ, և դարդը քեզ հետ.

Թե աստված ուզեց, դու կանաչեցիր,

Թող դարդը մեռնի գետնի տակ անհետ,

Դու ինձ մխիթար կրկին տուն դարձի՛ր:

Եվ շերմ աղոթքով տիրամոր առջև

Ես մոմ կրվառեմ, ես խունկ կրծրխեմ,

Որ քեզ պարզեն մի առատ անձրև,

Որ քեզ միշտ սիրով նայե խնդադեմ:

Բայց քեզ այդ շնորհին մեղքերիս համար

Արժանի չլինիմ, ծով կրդարձնեմ

Ես տաք քրտինքը ճակտիս արևատ,

Որ քեզ, իմ հատիկ, ծարավ շըթողնեմ:

Ծըլի՛ր, կանաչի՛ր, ոսկե սավանով

Ծածկի՛ր իմ արտը ողջ ալեծածան,

Նոր այն ժամանակ անուշ շրջունով

Տուրքական պատմության մեջ հանդիսավոր է առաջին հանգստյան: